

Două chipuri

Florin Pindaru

Două chipuri

Din fragedă pruncie
De când pot ține minte
Pe lume două chipuri
Mi-au fost cele mai sfinte.

Al mamei dulce chip
Icoana vieții mele
Și chipul lunii blânde
Icoană printre stele.

Priveam vrăjit la ele
Îmi stăpâneau întreaga fire
Una-mi veghease-nduioșată somnul
Iar alta visul de iubire.

Pe rând, îmi luminară anii
Gonind departe neguri reci
Lumina uneia-mi purtase pașii
Iar luciul alteia destinul-n veci.

Însă, pizmaș peste măsură,
M-a osândit amarnic timpul
Furându-i uneia ființa
Iar alteia argintul.

Mi se refuză, deci, lumina
Mă înconjur de-ntunecime
Și-acele două chipuri
Azi le privesc în mine.